

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1911-1913 : L
84:1 - 85**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Kära sista.

Tack för sista brevet! Det var så ovanligt stort för att vara från dig och icke någonstans läsbart vad stilen beträffar, men jag hoppas, att det icke var något näraktigt deligt med dig, då du ingenting nämnde och tycktes vara i fullt arbete med prästbesväret. Ja, när vi två sitta på dramatiska och får se dessa uppförda, det blir en otur dock, jag tror nämligen, att det går, för du griper nästan en så praktiskt och glämnar icke ett ögonblick, att detta skulle spelas. Det göra nog de prästbesväret dramatiska.

Här ha vi samma gamla sommarsvädret och har låtit locka oss att ta ut i innergården, sätta ut soffor och plantera dill och rädisor etc, vilket allt vi nog på ängren, då vi komma in i maj. Sårerna är väldigt beständiga. Pappagallerna lägga sig var dag i innergården hennes drivbänksfästet. Hon vill avskärmen lägga där, och förstär hennes blommor, men hon vill ännu icke släpa henne. Ruth skulle ha visat oss hennes på henne. Och med samma begär ser hon, att hennes förstär alla hennes saker. Jag börjar frukta, att hon är för beständig t. o. m. för mig.

I måndags åkte vi upp till Linné, jag och fröarna för att föra Ingrid Dahlgrens födelägsdag. Det är alltid ovanligt tråkiga tillställningar och så var det nu med. Det enda roliga jag kunde var att den kurtiga prästinnan Värma. Hon har varit nånstund i många år, men nu då nekarna ha tagit allt har hon blivit bättre, så att hon går upp. Hon har den vinnan att gå omkring och skaffa abonnenter till en publikation som heter & s. Det går hon till de fattigaste stugor och bjöd ut. Härav dagen hade hon sagt till Ingrid, att hon nu var så glad att hon var så frisk, för idag hade hon tyckts hjälpa till så mycket i sitt hem. Så

men verkligen en värdig och kärleksfull person. Han hade en
öfverflöd af lycka och älskade mig mycket. Han var en
frågade Erika vad han hade gjort. Ja, han hade satt
upp ett par ljus. — Hennes man, prästen, är mycket
njukt, sockersjukare, men då man frågar honom hur
han mår, svarar han: "Jag mår bra. Och om jag inte
skulle göra det, så svarar jag nå ända, för jag mår, som
Gud vill, och då är det bra." Han vill inte att man skall säga
att det är en och skadlig väderlek. "Det är, som Gud vill,
ett den skall vara." — Jag skulle älska, att jag någon-
gång kunde tala allvarigt med den mannen, men han
är så, att han inte är på något sätt original
och har en väldig älskling, förefaller som en jätte
bland ett svärd. Man borde verkligen aldrig klaga.

~~Hj~~ Vår gamla kloklare dog i måndags 93 år. Han
var en av de sista från generationen före vår. Han
hade bra reda på mig, var mycket rolig att tala med och
visade mycket om de gamla, men jag kunde inte stå
ut att besöka honom mer än en gång på dessa år,
för han tuggade tabak och spottade alltför ofta upp-
häftigt, medan han talade. Annars var han någ^o poet-
isk. När han fyllda 90 år, ville avskedsgåva ge honom en
liten present och då erbjöds han mig Svaidals kyrkans
bibel, ingenting annat ville han ha och detta fick han.
Fisken hade han krånglade över sin soppa och han spola-
de för att pröva sig. ^(ända ih i det nästa.) Dessutom hade han i hälsning
över den ädla Östra Emterviks församling, som hade låtit
honom behålla hela sin lön (som kloklare), fastän han hade
levat så alldeles för länge.

En, då jag håller på med sockerhiistorien, skulle jag nä-
st kunna tala om att Baranmaja har rest in till Gårdstads med
sin hushåll och fått honom på lanarettet. Saktare
har sagt, att han lider av någon svår hjärnjuktare, som
inte kan botas och att han bor på hospital. Han förvånade
mig över att Maja och Sigrid ha blivit skrämda honom så
länge utan att han skadat dem eller mig något. Han tycke
annan honom farligt.

Jag har min nock färdig, så när som på de sista
kapitlen, som skulle göra någon.